

er ikke i den mellemliggende tid fremført argumenter, der ændrer mindretallets opfattelse. Mindretallet mener, at løfterne til landets pensionister skal indfries den 1. januar 1989.

Mindretallet kan derfor ikke stemme for en udskydelse af den gratis varige anviste hjemmehjælp til 1. januar 1990 og kan heller ikke stemme for ændringsforslaget, der udskyder den gratis varige anviste hjemmehjælp til den 1. juli 1989.

Et andet mindretal (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller ligeledes lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og bemærker i øvrigt:

Den 2. juni 1987 vedtog Folketinget, at der fra 1. januar 1989 ikke længere skulle opkræves betaling for varig hjemmehjælp. Den egentlige baggrund herfor var en henvendelse fra Kommunernes Landsforening dateret den 19. december 1986 med kommentarer til den daværende socialministers forslag om lettelse af samspilsproblemer m.v. samt ændring af regler om praktisk bistand og om plejehjem og beskyttede boliger. Landsforeningen argumenterede imod de dengang foreslåede ændringer af betalingsreglerne for hjemmehjælp, der indebar, at betalingen for varig hjemmehjælp fra at være indtægtsafhængig nu skulle gøres udgiftsafhængig, således at alle skulle betale for hjemmehjælp med 13 kr. i timen, dog højst for 6 timer ugentlig. I stedet fremkom Landsforeningen med følgende idé: »Landsforeningen skal derfor foreslå, at det i stedet overvejes, at der ikke skal opkræves betaling hos pensionisterne for hjemmehjælp . . .«.

Dette ønske blev imødekommet, og følgende fremgår af bemærkningerne til det pågældende ændringsforslag: »Efter ønske fra de kommunale organisationer foreslås det, at der fra den 1. januar 1989 ikke længere skal kræves betaling for ydelsen af varig hjemmehjælp.« Det fremgår også af forskellige ordføreres indlæg ved 2. behandling, at ændringsforslaget blev gennemført som en direkte følge af Kommunernes Landsforenings henvendelse. Man antog altså i Folketinget, at Landsforeningen i denne sag talte på kommunernes vegne og havde udført en vis portion velovervejet tankevirk-somhed.

Den 17. november 1988, godt 17 måneder efter beslutningen, fremsatte socialministeren et

forslag om at udskyde den nye ordning et år. Begrundelsen var dels økonomisk, dels at udskydelsen ville medføre, at kommunerne fik bedre tid til at overveje tilrettelæggelsen af hjemmehjælpsordningen, herunder hvordan man tilrettelægger visitationen under en eventuelt øget efterspørgsel. Denne sidste begrundelse er ret besynderlig, når man tænker på, hvilket tidspres Folketinget i øvrigt udsætter kommunerne for ved lovændringer. Denne pludselige omsorg for kommunerne i dette tilfælde, hvor man har haft mange måneder til forberedelsen, virker mildt sagt noget søgt.

Under behandlingen af dette lovforslag har Kommunernes Landsforening den 1. december 1988 nok en gang henvendt sig til Socialministeriet med en kommentar. Nu argumenterer man imod sit tidligere synspunkt, især på grund af ængstelse for konsekvenserne ved eventuel øget efterspørgsel, en ængstelse, man godt kunne have forestillet sig at Landsforeningen havde givet udtryk for i foråret 1987. I Landsforeningens skrivelse forekommer i øvrigt også følgende betragtning: » . . . virker det ejendommeligt isoleret at ophæve den nuværende betalingsordning for hjemmehjælpen«. På baggrund af sagens faktiske forløb er det en ejendommelig bemærkning.

Gennem Folketingets Socialudvalg er Kommunernes Landsforening blevet bedt om at forklare dette holdningsskift. Landsforeningen har udarbejdet et svar, der ikke nærmere kommer ind på dette forhold. Endvidere er Landsforeningen blevet bedt om at angive, hvilke henvendelser man i de forløbne 18 måneder siden vedtagelsen har rettet til Socialministeriet i anledning af de af Landsforeningen angivne problemer. Af svaret fremgår det, at man ikke har henvendt sig, hvilket nok kan give anledning til en vis undren.

Endvidere har socialministeren oplyst, at den forrige socialminister ikke ses at have modtaget skriftlige henvendelser fra kommunerne efter vedtagelsen. Derimod har den nuværende socialminister på diverse møder modtaget synspunkter, der er gået ud på, at man frygter et øget pres på ordningen. Disse synspunkter siger ministeren at hun har lyttet til. En sådan lydhørhed skal man ikke underkende, men man kunne ønske sig, at den var generel, så den også gjaldt konsekvenserne af anden sociallov-